

saadanne, der gør Indgreb i den enkeltes personlige Frihed og Ejendom, kun kan gives ved Lov. Uden Betydning er det, om den angaar Forholdet mellem Borgerne indbyrdes eller en Borgers politiske Rettigheder eller Pligter eller hans Rettigheder eller Pligter i Forhold til det offentlige. Paa den anden Side vil en Retsforskrift naturligvis ofte retsgyldigt kunne udstedes ved kongelig eller ministeriel Beslutning i Henhold til Lov eller særlig Retssædvane, som hjemler den udøvende Magt en saadan Beføjelse.

I Erkendelse af, at mange Retsspørgsmaal ifølge gældende Praksis henhører under Domstolenes suveræne Omraade, har man i Overensstemmelse med den Adskillelse mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende Magt, hvorpaa vor Forfatning bygger, endvidere anset det for rigtigt at bibeholde Folketingsforslagets af Landstinget tiltraadte Regel om Forbud mod, at en Minister foranlediger kongelige eller ministerielle Beslutninger om Retsforskrifter angaaende Forhold, der henhører under Domstolenes Omraade.

Til § 8, Punkt a.

Bestemmelsen, der svarer til § 10 i Folketingsforslaget, der var tiltraadt af Landstinget, tilsigter at foreskrive Straf for en Ministers Handlen i Strid med de ham paahvilende fundamentale Pligter med Hensyn til Regeringens forfatningsmæssige Førelse.

Til § 8, Punkt b.

I de tidligere Forslag har man med Rette anset det for ugørligt at give en udtømmende Opregning af samtlige de en Minister ifølge Grundloven eller almindelig Lov paahvilende Embedspligter, med Hensyn til hvilke en Overtrædelse er mulig. Man har derfor accepteret Affattelsen i Folketingets Forslag (§ 11), blot med den af Landstinget foreslaaede redaktionelle Ændring, hvorefter Ordene „Regeringens Bevillingsmyndighed“ er erstattet med „Regeringens Myndighed til at meddele Bevillinger og Undtagelser fra Lovene“. Med Hensyn til sidstnævnte Regel henledes Opmærksomheden paa Grundlovens § 27, hvorefter Kongen dels umiddelbart, dels gennem vedkommende Regeringsmyndigheder meddeler saadanne Bevillinger og Undtagelser fra Lovene, som enten ifølge de før 5. Juni 1849 gældende Regler er i Brug, eller hvortil Hjemmel indeholdes i en siden den Tid udgiven Lov.

Til § 9.

I Folketingsforslagets § 12 fandtes en Bestemmelse om, at en Minister paadrog sig Strafansvar, naar han uden at overskride sin Myndigheds Grænser gjorde sig skyldig i aabenbart Misbrug af sin Myndighed til Skade for Landet eller til Hinder for Kongens og Rigsdagens Udøvelse af deres forfatningsmæssige Virksomhed eller til Forulempelse af Enkeltmand. En Bestemmelse som denne er næppe stærkt paakrævet; Straffelovens § 155, der foreskriver Straf for den, som virker i offentlig Tjeneste eller Hverv, og som misbruger sin Stilling til at krænke privates eller det offentliges Ret, kommer jo ogsaa til Anvendelse med Hensyn til Ministre. Da der dog maaske vil kunne tænkes at forekomme Tilfælde af Misbrug, navnlig af mere politisk Karakter, hvor den nævnte Bestemmelse i Straffeloven ikke med Sikkerhed kan antages at komme til Anvendelse, har man dog fundet det rettest at bibeholde en særlig for Ministre gældende Regel om Strafansvar i Tilfælde, hvor Ministeren har gjort sig skyldig i aabenbart Misbrug af sin Stilling, selvom han ikke har overskredet sin Myndigheds Grænser.

Til § 10.

Straffen for Overtrædelse af Loven fastsættes i Stk. 1 til Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar. Saafremt Forholdet kun er uagtsomt, er Straffen Bøde eller under skærpente Omstændigheder Hæfte. De tidligere Forslag foreskrev endvidere som Straf Embedsfortabelse, hvilket var en naturlig Følge af, at der i den da gældende Straffelov hjemledes saadan Straf. Da man imidlertid i den nugældende Straffelov ikke kender Embedsfortabelse som Straf, har man ogsaa i det foreliggende Forslag ladet Bestemmelsen herom udgaa. Det bemærkes herved, at Bestemmelsen i Forslagets § 1, Stk. 2, medfører, at de almindelige Regler i Straffelovens §§ 78 og 79 om Frakendelse af Rettigheder kommer til Anvendelse.

Strafudmaalingsreglen i Stk. 2 svarer i det væsentlige til en Bestemmelse i Folketingsforslagets § 7, Stk. 2.

I Stk. 4 fastsættes det udtrykkeligt, at Strafansvaret bortfalder ved Forældelse. For at Forældelse kan indtræde, skal der være forløbet et Tidsrum af 2 Aar efter det Tidspunkt, paa hvilket Forseelsen er begaaet. Endvidere skal der have været afholdt almindeligt Valg til Rigsdagen og være forløbet mindst 3 Maaneder efter den nyvalgte Rigsdags Sammentræden, saaledes